

Kedves Rudi bácsi!

„Szeretet volt bennem, semmivé nem lettem” – mondja a versbéli csudaerdő fejedelemfája. Életednek sok-sok ága, nincs hiába sok virága, koronája! Csudaerdőnk fejedelemfája vagy még ma is! Nagy megtiszteltetés ezért nekem, hogy a mai napon, mint a kórus elnöke, Gábor jelenlétében bejelenthetem, hogy a jövőben a te neved is büszkén viseljük, és mostantól új nevünk: **Budapesti Lantos Kórus**. A mögöttem álló csudaerdő pedig tovább virul, és reméljük, ahogy a vers mondja, mindig csak megifjul.

Gerenday Ágnes

Emlékezés

Kedves Közönség!

Kérem, engedjenek meg nekem pár személyes gondolatot!

Bárdos Lajos Nagy László versére írta Tűzszivárvány című nagy vegyeskari művét, amelyet – mint oly sok más is – Lantos Rezső karnagnak és kórusának ajánlott. Ez a tűzszivárvány ragyogott annak a kórusnak mindennapjaiban, amelyiknek abban a szerencsében volt része, hogy keze alatt énekelhetett 27 éven keresztül.

„Míg élt, szelíden mosolygott, halkan beszélt, kórusa mennydörgött helyette és kórusa suttogta el szívének legbensőbb titkait. Nem a látványos színpadi gesztusok, hanem az összetartozás, az együttérzés varázslatában, a próbák felejthetetlen légkörében, a műért való aggodás büvöletében forrtak egyé. Elérte, amit kóruskarnagy elérhet: énekesei rajongtak érte. Egyéni előadói stílusa volt, a zeneszerzők bíztak benne, és sohasem csatlakoztak. Hazai és nemzetközi versenyek során vitte diadalra műveiket, meghatalmazott nagykövetük volt itthon és idegenben” – írta róla Lukin László tanár úr 1977-ben bekövetkezett korai és váratlan halálakor.

A kóruskarnagy, mint tudjuk, nagyon összetett személyiség kell, hogy legyen. Az alap természetesen a kiváló szakmai felkészültség – ehhez teremtettséget az Akadémia öt éve. De hogy ezzel a szakmai felkészültséggel, az elsajátított ismeretekkel, tudással, hogyan él valaki, az már a személyiség átütő erejétől függ. Hiszen hiába tudja a szakmát, ha nem tudja átadni, ha nem tudja lelkesíteni az énekeseket, akik a napi munka után, fáradtan, gondokkal telve jönnek esetleg a próbákra – akkor nem születik meg az a csoda, amiért az ember kiáll egy kórus elé, és amiért mind a mai napig az a meggyőződésem, hogy nincs szebb dolog a világon, mint énekkart vezetni.

Lantos Rezső – Rudi bácsi olyan karnagy volt, akinél ez a kettő tökéletesen ötvöződött. A sikerek, az eredmények a próbákon születnek meg, és itt mutatkozott igazából ereje. Próbái legendások voltak, hiányozni csak az hiányzott, aki nagyon beteg volt, vagy nem volt itthon, a legnagyobb büntetés volt, ha az ember nem lehetett ott a próbákon. Nem kiabált, nem volt hangos beszédű, de amit mondott, és ahogy mondta, elvárásolta énekeseit.

De a belőle sugárzó erő életben maradt. 2002-ben, a 75. születési évfordulón már olyan koncertet rendezhetett a Lantos Alapítvány a Pesti Vigadóban, ahol az öt év alatt Lantos díjban részesült karnagyok vezényelték énekaraikat.

Ez az évforduló teremtette meg a lehetőséget, hogy a díj a legméltóbb helyre kerüljön, a Zeneakadémiára, a legmagasabb szintű karnagyképzés otthonába. Köszönet illeti ezért az Akadémia vezetését, a Karvezetés tan szak vezetőjét és tanárait, hogy elfogadták ezt a felajánlást, és lehetőséget teremtettek/teremtének arra, hogy a díj egy fiatal zeneakadémista számára megteremtse a lehetőséget az elmélyült felkészülésre. Rudi bácsi ennek az intézménynek volt növendéke, és rövidre szabott élete során a Zeneakadémia számára is hírt és dicsőséget hozott, mint az öt felnevelő és kiváló munícióval ellátó alma mater számára. Egész életében a fiatalokkal szeretett dolgozni, itt van a legjobb helye, a fiatalok között.

Végezetül Bárdos tanár úr szavait szeretném idézni, aki ajánlást írt a Rudi bácsi által összeállított „Zeng az ének” c. kötethez, úgy gondolom, a költők verseiből összeválogatott szavak nemcsak az akkori kórus, hanem minden énekkar számára érvényes útmutatót jelenthetnek:

„...mert a ti lelketekben dal van, és ha dalra
fakadtok, aki hallja vele ujjong –
tudtok énekelni füttyös vidámsággal, könnyedén,
kötetlenül, mint a rigók –,
és ha énekeltek, kimosolyognak az ibolyák,
és ez a mosoly bearanyozza az életet –
tudtok énekelni mosolygó szkerccoval is, és
tudjátok hirdetni a halálon is győztes életet.
Énekeljete hát, mert az ének inség és háború
helyett békét termet és örök harmóniát.
Énekeljete hát, és legyen a szívetek táján
örökös tűz-szivárvány!”

Az immár új nevet viselő énekkar befejező számaként egy olyan művet énekelt, amelyet Rudi bácsi hajdani jó barátja, Balázs Árpád Erkel-díjas zeneszerző, Erdemes Művész az ő számára és kórusa számára komponált az 1968-as Arezzo-i Kórusversenyre. A Tavaszi szél gyönyörű dala mellett a címadó népdal egyben vallomás volt menyasszonya iránt érzett szerelméről, aki szintén a kórus tagja volt és azóta is itt énekel. Balázs Árpád hűséges figyelemmel kíséri a kórus működését, részt vesz életükben annyira, hogy már megírta új művét az énekkar számára, amelyet a kórus az év folyamán be fog mutatni. Zárószámként a *Virágim, virágim* c. népdalszvit szólalt meg a **Budapesti Lantos Kórus** előadásában.

A hangverseny befejezéseként, a XX. századi magyar zenekultúra egyik legkiemelkedőbb személyiségére, Kodály Zoltánra emlékezve – valamennyi fellépő kórus előadásában – csendült fel az *Esti dal*.

Márkusné Natter-Nád Klára